AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2009. május 12.*

A T-410/07. sz. ügyben,

a **Jurado Hermanos, SL** (székhelye: Alicante [Spanyolország], képviseli: C. Martín Álvarez ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: P. López Fernández de Corres és O. Montalto, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM második fellebbezési tanácsa által 2007. szeptember 3-án, a felperes által előterjesztett igazolási kérelemmel kapcsolatban hozott határozat (R 866/2007-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), K. Jürimäe és S. Soldevila Fragoso bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. november 16-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-410/07. R. sz., Jurado Hermanos kontra OHIM (JURADO) ügyben 2008. február 18-án hozott végzésére (az EBHT-ban nem tették közzé), amely elutasította a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmét,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. március 10-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2008. december 17-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1996. április 25-én a Café Tal de Costa Rica SA védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a JURADO közösségi szóvédjegynek a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó kávé és egyéb termékek tekintetében történő lajstromozása iránt.

2 Miután az OHIM a 240218. számon lajstromozta a bejelentett védjegyet, a Café tal de Costa Rica (a továbbiakban: védjegyjogosult) 1998. augusztus 5-én a vitatott védjegyre vonatkozó kizárólagos használati szerződést kötött a Jurado Hermanos, SL-lel. Ez a szerződés, amely egy, ugyanazon szerződő felek között 1996. április 15-én kötött másik kizárólagos használati szerződés keretébe illeszkedik, amelynek tárgya két spanyol és egy lengyel védjegy, kiköti, hogy a használati engedély időtartama 48 év, vagyis 2046-ban jár le. E használati engedélyt a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 22. cikke (5) bekezdésének megfelelően bejegyezték a közösségi védjegylajstromba.

3 A 40/94 rendelet 47. cikke (2) bekezdésének megfelelően az OHIM 2005. szeptember 26-i levelével értesítette a védjegyjogosultat és a felperest mint a vitatott védjegyre vonatkozó kizárólagos használati engedély birtokosát, hogy a védjegy oltalma 2006. április 25-én lejár. E levelében az OHIM elmagyarázta a védjegy megújításának

módjait, és jelezte, hogy az ez irányú kérelmet 2006. április 30-ig, vagy legkésőbb 2006. november 1-jéig kell benyújtani, ezen utóbbi időpont esetében pótdíj megfizetése mellett.

4 Az OHIM, mivel a megjelölt határidőn belül nem érkezett hozzá megújítási kérelem, 2006. november 24-i levelével értesítette a védjegyjogosultat arról, hogy a védjegyet 2006. április 25-i hatállyal törölte a védjegylajstromból.

5 2007. március 23-án a felperes igazolási kérelmet nyújtott be a 40/94 rendelet 78. cikke alapján. A felperes bemutatta, hogy nem kapta meg a 2005. szeptember 26-i levelet, és a vitatott védjegyoltalom megújításának elmaradásáról teljességgel véletlenül, az OHIM internetes oldalának tanulmányozása során szerzett tudomást.

6 2007. május 21-i határozatával az OHIM védjegy-lajstromozási osztálya elutasította az igazolási kérelmet, mivel úgy vélte, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az adott körülmények között kellő gondossággal járt el.

7 2007. május 31-én a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján a 2007. május 21-i határozattal szemben fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz.

8 2007. szeptember 3-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat), a második fellebbezési tanács elutasította a fellebbezést, anélkül hogy megvizsgálta volna, hogy a felperes teljesíti-e azt a feltételt, miszerint az adott körülmények között kellő gondossággal járt el. A fellebbezési tanács lényegében úgy vélte ugyanis, hogy a felperesnek, a védjegyjogosult erre vonatkozó kifejezett felhatalmazásának hiányában, nem volt joga sem a vitatott védjegyoltalom megújítása iránti kérelem, sem az ezt célzó igazolási kérelem benyújtására.

A felek kérelmei

9 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– elsődlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, és adjon helyt az OHIM előtt előterjesztett igazolási kérelmének;

– másodlagosan foglaljon állást az ügy érdeméről, és ismerje el számára a vitatott védjegyoltalom megújítására vonatkozó eljárásban részt vevő érdekelt fél minőségét;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

10 A tárgyalás során a felperes az Elsőfokú Bíróság kérdésére azt válaszolta, hogy második kereseti kérelmét akként kell értelmezni, hogy az a megtámadott határozat Elsőfokú Bíróság általi megváltoztatására irányul.

11 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

12 Keresete alátámasztásául a felperes két, először a védelemhez való jog és a meghallgatáshoz való jog megsértésére, másodszor a 40/94 rendelet értelmezése során megvalósuló téves jogalkalmazásra alapított jogalapra hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy elsőként a második jogalapot kell megvizsgálni.

A 40/94 rendelet értelmezése során megvalósuló téves jogalkalmazásra alapított második jogalapról

A felek érvei

13 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 47. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 78. cikkének (1) bekezdését, mivel a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes nem tekinthető a védjegyoltalom megújítására vonatkozó eljárásban részt vevő félnek, mivel a védjegyoltalom megújítása iránti kérelem benyújtására a védjegyjogosult őt kifejezetten nem hatalmazta fel.

14 Az OHIM elutasítja a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

15 A 40/94 rendelet 78. cikkének (1) bekezdése értelmében az OHIM előtti jogokba való visszahelyezés feltétele először is, hogy a kérelmező az érintett eljárásban részt vevő egyik fél legyen, másodszor pedig, hogy annak ellenére mulasztott határidőt az OHIM-mal szemben, hogy az adott körülmények között kellő gondossággal járt el, és harmadszor hogy ezen mulasztás a 40/94 rendelet rendelkezéseinek értelmében közvetlenül jogvesztéssel jár.

16 Ami az első feltételt illeti, a 40/94 rendelet 47. cikkének (1) bekezdése értelmében a közösségi védjegyoltalom megújítását a jogosult vagy az általa erre kifejezetten felhatalmazott személy kérelmezheti. Következésképpen kizárólag a jogosultat vagy az általa erre kifejezetten felhatalmazott személyeket lehet a megújítási eljárásban részt vevő feleknek tekinteni.

17 Különösen, a felperes állításával ellentétben, az OHIM 40/94 rendelet 47. cikke (2) bekezdésének első mondata címén fennálló kötelezettségéből, hogy a közösségi védjegyoltalom jogosultját az oltalom lejártának napját megelőzően kellő időben értesítse az oltalom lejártáról, nem következik, hogy az említett jogosultak a megújítási eljárásban részt vevő feleknek tekintendőek. Ugyanis, amint az a 40/94 rendelet 47. cikke (2) bekezdésének második mondatából, amely akként rendelkezik, hogy az ilyen tájékoztatás elmaradásáért az OHIM nem vonható felelősségre, valamint a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet., 189. o.) 29. szabályának második mondatából következik, amely pontosítja, hogy az ilyen értesítés elmaradása az oltalom lejártát nem befolyásolja, a 40/94 rendelet 47. cikke (2) bekezdésének első mondata kizárólag olyan tájékoztatási kötelezettséget ír elő az OHIM részére, amely tisztán másodlagos jellegű az eljárásban, ugyanakkor nem célja, hogy jogokkal ruházza fel akár a védjegyjogosultat, akár más személyeket.

18 Ugyancsak el kell vetni a felperes azon érvét, amely szerint a közötte és az OHIM között a védjegyre vonatkozó használati engedély bejegyzése, valamint a védjegyjogosulttal fennálló nézeteltérése tárgyában folytatott levélváltás bizonyítja, hogy az OHIM őt „a védjegy iratai szerinti” félnek tekintette. Ugyanis, először is a 40/94 rendelet nem

tartalmazza a „a védjegy iratai szerinti fél” fogalmát. Másodsorban az, hogy az OHIM levélváltásba bocsátkozott a felperessel, azon ténnyel magyarázható, hogy ez utóbbi a védjegyre vonatkozó használati engedély jogosultja, vagyis az ezen használati engedély bejegyzésére vonatkozó eljárásban részt vevő fél volt. Harmadsorban a 40/94 rendelkezéseit az OHIM nem alkalmazhatja szabadon. Következésképpen még ha be is bizonyosodna, hogy az OHIM tévesen tekintette a felperest a megújítási eljárásban részt vevő félnek, ez a körülmény nem lehet elegendő ahhoz, hogy őt e minőséggel ruházza fel.

19 Végezetül el kell vetni a felperes azon érvét, amely szerint a felperes által benyújtott, az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó, „Végső változat (2003. 11. 27.)” megjegyzéssel ellátott iránymutatások (E. rész, 6. szakasz: „Megújítás”), valamely védjegyoltalom megújításának vonatkozásában, a védjegyre vonatkozó használati engedély birtokosát jogilag ugyanezen védjegy tulajdonosához teszik hasonlóvá.

20 Először is meg kell állapítani, hogy az OHIM előtti eljárás tekintetében a 40/94 rendelet és a 2868/95 rendelet rendelkezései irányadóak. Ami az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó, internetes oldalán közzétett iránymutatásokat illeti, ezek csupán azon eljárás kodifikációjának tekinthetők, amelynek alkalmazását az OHIM saját maga vállalja, tehát, amennyiben megfelelnek a magasabb rendű jogi rendelkezéseknek, az OHIM önkorlátozását valósítják meg, mivel az OHIM számára a saját maga által kikötött szabályok betartását írják elő. Ugyanakkor ezen iránymutatások nem sérthetik a 40/94 és 2868/95 rendeletet, következésképpen kizárólag ezen utóbbiak fényében célszerű mérlegelni a felperes azon lehetőségét, hogy a vitatott védjegyoltalom megújítása iránt kérelmet nyújtson be.

21 Másodsorban a felperes által benyújtott iránymutatásoknak, függetlenül attól a kérdéstől, hogy azok a jelen tényállás megvalósulásának idején alkalmazhatóak voltak-e, más a tartalmuk, mint amit a felperes tulajdonítani kíván nekik. Különösen a felperes csak részben idézte az iránymutatások 6.3.1. pontját, és éppen azt a szakaszt hagyta ki, amely szerint „[a]z a személy, akinek a közösségi védjegy tekintetében joga van bejegyezve, csak akkor nyújthat be megújítási kérelmet, ha […] a közösségi védjegy jogosultja őt megújítási kérelem benyújtására kifejezetten felhatalmazta”. Ezen iránymutatásokból egyáltalában nem következik, hogy a felperes mint a védjegyre

vonatkozó használati engedély jogosultja, jogilag, a megújítás vonatkozásában, egyenértékű lenne a védjegyjogosulttal, épp ellenkezőleg: ahhoz, hogy megújítási kérelmet nyújthasson be, bármely más személyhez hasonlóan, kifejezett felhatalmazással kell rendelkeznie a védjegyjogosult részéről, és ezen felhatalmazás meglétét bizonyítania kell.

22 Következésképpen, mivel a felperes, pusztán a védjegyre vonatkozó használati engedély jogosultjának minőségéből kifolyólag nem tekinthető e védjegyoltalom megújítására vonatkozó eljárásban részt vevő félnek, meg kell vizsgálni, hogy őt a védjegyjogosult felhatalmazta-e e védjegyoltalom megújítása iránti kérelem benyújtására.

23 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes az OHIM vagy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során nem mutatott be ilyen, a védjegyjogosult által kibocsátott kifejezett felhatalmazást. Az a tény, hogy az OHIM nem kérte kifejezetten a felperestől ilyen felhatalmazás benyújtását, e vonatkozásban nem bír relevanciával, mivel a felperes feladata annak bizonyítása, hogy azon rendelkezések alkalmazásának feltételei, amelyekre hivatkozni kíván, teljesülnek, anélkül hogy erre az OHIM-nak fel kellene őt hívnia.

24 Továbbá el kell utasítani a felperes azon kijelentéseit, miszerint ő, mint valamely kizárólagos használati engedély jogosultja, ezen használati engedély érvényességének tartama alatt jogosult a védjegy megújítása iránti kérelem benyújtására, amennyiben ezt a védjegyjogosult nem tette meg. Igaz, hogy a használati szerződés főszabály szerint tartalmazhat ilyen kifejezett felhatalmazást. Mindazonáltal jelen ügyben a használati szerződés e tárgyban semmiféle rendelkezést nem tartalmaz. Egyébiránt, még ha feltételeznénk is, hogy a kizárólagos használati szerződés magában foglalja az engedélyes felhatalmazását a védjegyoltalom megújítása iránti kérelem benyújtására, sőt, hogy ezen meghatalmazást számára a védjegyjogosult által állítólagosan elkövetett jogsértés és védjegybitorlás szankciójaként kellene elismerni, meg kell állapítani, hogy ez a kijelentés ellentmond a 40/94 rendelet 47. cikke (1) bekezdése egyértelmű szövegezésének és rendeltetésének, amely bekezdés akként rendelkezik, hogy a felhatalmazásnak kifejezettnek kell lennie, és amelytől idegen bármiféle szankció a magánfelek tekintetében.

25 Ugyancsak nem bír relevanciával a felperes azon érve sem, amely szerint a 40/94 rendelet 47. cikke (3) bekezdésének harmadik mondatában meghatározott „türelmi idő” lejárta előtt lehetetlen olyan bírósági határozat megszerzése, amely kötelezi a védjegyjogosultat a védjegyoltalom megújítása iránti kérelem benyújtására vonatkozó kifejezett felhatalmazás megadására. Ugyanis, még ha ennek lehetetlensége megállapítást nyerne is, ez nem vezethetne a kifejezett felhatalmazás 40/94 rendelet 47. cikkének (1) bekezdése által előírt feltételének elvetéséhez.

26 Végezetül pedig a felperes arra vonatkozó érvével kapcsolatban, hogy a közigazgatási eljárás alkalmasabb lenne érdekeinek védelmére, mint egy polgári kereset, mivel lehetőséget nyújtana számára védjegye érvényességének fenntartására, itt a felperes célszerűségre vonatkozó megfontolásairól van szó azon jogi eszközök megválasztásának keretében, amelyekkel kereskedelmi érdekeit védheti, amely választás kizárólag saját felelőssége alá tartozik. Ugyanakkor ez a választás nem kötheti az OHIM-ot sem a tekintetben, hogy egy közigazgatási eljárás keretén belül milyen eljárási minőséget ismer el a felperes vonatkozásában, sem pedig ezen eljárás kimenetele tekintetében. Következésképpen ha a felperes úgy döntött, hogy nem vesz igénybe bírósági utat a védjegyoltalom megújítása iránti kérelem iránti engedély megszerzéséhez, nem az OHIM feladata, hogy ennek elmulasztása esetén kisegítse őt ezen jognak a 40/94 rendelet megsértésével történő biztosítása által.

27 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a felperes, mivel nem rendelkezett a védjegyjogosult kifejezett felhatalmazásával a védjegyoltalom megújítására vonatkozólag, nem volt a megújítási eljárásban részt vevő fél, következésképpen nem nyújthatott be igazolási kérelmet ezen eljárásban. A fellebbezési tanács tehát egyáltalában nem követett el hibát azzal, hogy ezen okból kifolyólag elutasította a felperes fellebbezését.

28 Mivel a 40/94 rendelet 78. cikkének (1) bekezdése által előírt első feltétel nem teljesült, a felperes második jogalapját el kell utasítani, anélkül hogy az e rendelkezés által meghatározott többi feltétel vizsgálata szükséges lenne.

A védelem és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

29 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatot többek között arra alapozta, hogy vonatkozásában nem ismerték el a vitatott védjegyoltalom megújítására vonatkozó eljárásában érdekelt fél jogállását. Tekintettel arra, hogy a fentiekkel ellentétben a védjegy-lajstromozási osztály egyáltalában nem vonta kétségbe érdekelt féli jogállását, nem tartotta szükségesnek, hogy fellebbezésében e kérdés tekintetében állást foglaljon. Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak, amelynek tudomása volt a védjegy-lajstromozási osztály határozatáról, fel kellett volna hívnia a felperest észrevételeinek megtételére, mielőtt fellebbezését elutasítja azzal az indokkal, hogy nem tekinthető érdekelt félnek.

30 Az OHIM elutasítja a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

31 A 40/94 rendelet 73. cikkének második mondata szerint az OHIM határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni. Ez a rendelkezés a közösségi védjegyjogban a védelemhez való jog biztosításának általános elvét fejezi ki. A közösségi jog ezen általános elvénél fogva az olyan hatósági határozatok címzettjeinek, amelyek érzékelhetően érintik érdekeiket, lehetőséget kell adni arra, hogy megfelelően kifejthessék álláspontjukat. A meghallgatáshoz való jog valamennyi olyan ténybeli vagy jogi elemre kiterjed, amelyek a határozat alapját képezik, de nem terjed ki a hatóság által elfogadni szándékozott végső állásfoglalásra (lásd az Elsőfokú Bíróság T-317/05. sz., Kustom Musical Amplification kontra OHIM [gitár formája] ügyben 2007. február 7-én hozott ítélet [EBHT 2007., II-427. o.] 24., 26. és 27. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 Ezen túlmenően az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a védelemhez való jog valamely eljárási szabálytalanság révén csak akkor sérthető meg, ha a szabálytalanságnak konkrét hatása van a vállalkozás védekezési képességére (az Elsőfokú Bíróság T-210/01. sz., General Electric kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5575. o.] 632. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen a védelemhez való jog biztosítására irányuló hatályos szabályok figyelmen kívül hagyása csak akkor teszi jogellenessé a közigazgatási eljárást, ha bizonyításra kerül, hogy az különben más kimenetelhez vezethetett volna (a fent hivatkozott General Electric kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 632. pontja; ebben az értelemben lásd ugyancsak az Elsőfokú Bíróság T-7/89. sz., Hercules Chemicals kontra Bizottság ügyben 1991. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1991., II-1711. o.] 56. pontját, valamint T-191/98., T-212/98–T-214/98. sz., Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3275. o.] 340. pontját).

33 Márpedig, amint az a második jogalap vizsgálata során megállapítást nyert, az OHIM helytállóan vélte úgy, hogy a felperes nem tekinthető a védjegyoltalom megújítási eljárásban részt vevő félnek, mivel nem mutatott be a felperes által kiállított, kifejezett felhatalmazást a megújítási kérelem benyújtására vonatkozólag. Ehhez hozzá kell tenni azt is, hogy a felperes soha nem jelezte, hogy kész ilyen felhatalmazás bemutatására, amennyiben erre felkérnék. Következésképpen az OHIM előtti eljárás semmi esetre sem vezethetett más eredményre, mint a fellebbezésnek a fellebbezési osztály által történő elutasítására.

34 Következésképpen a felperes első jogalapját el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne annak vizsgálata, hogy a felperesnek a megtámadott határozat elfogadását megelőzően lehetősége volt-e megfelelő módon bemutatni álláspontját arra vonatkozólag, hogy a megújítási eljárásban részt vevő félnek tekintendő-e, vagy sem.

35 Mivel a felperes által előterjesztett két jogalapot el kell utasítani, a felperesnek mind a fő kereseti kérelmeit, mind másodlagos kereseti kérelmeit is el kell utasítani.

A költségekről

36 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségeket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság a Jurado Hermanos, SL-t kötelezi a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségeket.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. május 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások